

Nr 258

Av herr **Johansson** i Stockholm m. fl., *angående dispositionen av tipsmedlen, m. m.*

Vid upprepade tillfällen har idrottsfolket påvisat de svårigheter, som föreligger för att med framgång driva verksamheten. Idrottsledarna betungas med ett omfattande och tidskrävande arbete för att skaffa fram de medel, som oundgängligen är nödvändiga. Enligt en undersökning som företagits får idrottsorganisationerna till 40 % finansiera sin verksamhet genom lotterier och fester. Fyrtio procent erhålles i form av entréer på tävlingsarrangemang, medan stat och kommun vardera bidrager med cirka 10 %.

Svårigheterna på det ekonomiska området får sin ytterligare tillspetsning genom bristen på lämpliga lokaler för idrottens utövande. Störst är bristen på inomhusanläggningar.

Idrottsrörelsens samhälleliga betydelse är allmänt erkänd i ord. Där- emot saknas fortfarande det statliga stöd, som är nödvändigt för att denna miljonrörelse bland landets ungdom skall tillförsäkras goda betingelser. Följden är, att den svenska idrotten får det allt svårare att hävda sig i den internationella konkurrensen.

Enligt 1939 års principbeslut skulle av AB Tipstjänsts överskott 70 % tillfalla idrottens och friluftslivets behov. Detta beslut har hittills icke följts. Vid årets riksdag föreslås att endast 9 miljoner skall ges i anslag, vilket innebär att knappt 10 % av Tipstjänsts netto användes. Idrotten skulle i år enligt principbeslutet erhålla 48 miljoner kronor.

Som jämförelse med denna inställning kan nämnas vårt grannland Finland. Finland har något mer än hälften av Sveriges befolkning, och där erhåller idrotten i år ett anslag på över 21 miljoner kronor. Det innebär, att den finska idrotten får ett fyra gånger större anslag än den svenska. I Finland pågår för närvarande en livlig byggnadsverksamhet av olika idrottsanläggningar.

Enligt förslag från departementschefen strykes i vårt land det begärda anslaget till hallanläggningar. För några år sedan uppskattades behovet av sådana anläggningar till 124 miljoner kronor, och då härtill kommer att gymnastiklokaler ej får uppföras, blir bristen på lämpliga lokaler för idrottsverksamhet alltmera skriande.

Belysande för utvecklingen är, att under tioårsperioden 1936—1945 uppfördes 26 simhallar och 20 sporthallar; under åren 1946—1954 uppfördes 4 simhallar och 2 sporthallar.

Antalet tonåringar är i starkt stigande, och inte minst idrotten kan spela en stor roll för en sund utveckling av dessa. Härför erfordras inte minst ekonomiska resurser och lokaler.

Vårt lands idrottsföreningar och korporationsidrottsorganisationer bör ges möjlighet att ta hand om största möjliga antal ungdomar. Härvid skulle bidrag av tipsmedel med 10 kronor per år och aktiv medlem vara av stor betydelse. Idrottsorganisationernas ekonomiska svårigheter skulle lätta och ledarkrafter frigöras för direkt ungdomsarbete.

Med stöd av ovanstående vill undertecknade därför yrka,

att riksdagen, under uttalande av att tipsmedelsnettot från och med budgetåret 1956/57 måtte disponeras enligt 1939 års principbeslut, beslutar

att under statsverkspropositionens bilaga 12, kap. H. Diverse, punkt 10, till *Avsättning till fonden för idrottens främjande* för budgetåret 1955/56 anvisa ett anslag av 11 500 000 kronor; samt

att under samma punkt bevilja ett särskilt anslag på 6 000 000 kronor, avsett att fördelas på lokala idrottsföreningar efter 10 kronor per år och aktiv medlem.

Stockholm i januari 1955

Gustav Johansson

H. Hagberg

Helmer Holmberg

Knut Senander